

Életpör.

Ma eléd járulok bús életpörömmel.

Elmondom, hogy hány ezerszer jártam
álcázott arccal, hazug mosollyal, tettetett örömmel,
míg borítottak méla, hallgatag napok.

Bűn emésztett, kínozott a sok-sok bíbor vágy,
a piros vér sápadt arany bérét kérte
s rothadni kezdett a fakadó lélek-virág.

Óh Uram könyörülj és ne vess meg érte!

Ma szürke gondok ólmos gönce hűll rám;
nincs otthonom, hazám, meleg szobám,
vagyonok a város üzött, kopott, futó fia.

Óh Uram, Hozzád száll e bús, fojtó, szent ima!

Fiadnak vinnék aranyat, tömjént, mirhát,
lángot gyűjtanék a harmadik személy fölé,
Neked szent imákkal zsoltárt énekelnék
ha elfogadnál Uram bárányságok közé . . .

. . . Ma eléd járulok bús életpörömmel,
de hörgő, vad vádam szent imába fűlt,
mert üzent a szíromhullás, a visszajáró múlt.

És tornácodon kalaplevéve állok.

ÁDÁM ZOLTÁN.

